

Scénář Jenny Poláková – 3. ZŠ Rakovník

Jenny Poláková se narodila v roce 1931. Část svého dětství prožila na lodích v Německu, protože její tatínek pracoval jako lodník. V roce 1938 se společně s celou rodinou složitě dostávala zpět do Československa.

„Hrozilo zabránění pohraničí a my jsme chtěli domů. Protože jsme tam měli za jedno byt a za druhý všechny příbuzný. Tak jsme chtěli domů. Tak jsme nasedli v Hamburku na vlak, jako. A když jsme jeli přes Alpy, tak vím, že se maminka s tátou nějak pohádali, kvůli čemu, ale to nevím a nemluvili. Tak já jsem chodila od maminky k tátovi a od táty k mamince, to bylo... Vzpomínám si na ty krásný Alpy, když jsme projížděli tím alpským vlakem.“

Cestu vlakem zorganizoval jeden z ředitelů Československé plavby, protože chtěl dostat všechny zaměstnance zpět domů. Jejich cesta trvala více než týden. Vraceli se do Čech přes Rakousko a další státy.

„Naším cílem Villach nebyl. My jsme měli cíl, že pojedeme přes Rakousko, kde ještě byly otevřené hranice v té době, že se dostaneme přes Rakousko, přes Maďarsko a přes Slovensko jako domů. Protože jiná cesta už nebyla, jinde už to nebylo otevřené. Z obou stran už byla vlastně republika u Aše zavřená. Takže jsme mysleli, že to objedeme a dole přes okolo Budějovic, tam někde, zase že pojedeme nahoru.“

Za Villachem jejich vagon odpojili, policisté rodinu Jenny a další cestující zadrželi, zavedli je na ředitelství a nějaký čas je věznili. Jedním z důvodů bylo, že rodina u sebe neměla pasy.

„Táta nesl na ramenou mého brácha a já jsem šla s maminkou za ruku. A můj brácha, který byl vychovanej česko-německy měl takovou písničku. Ali dali, povídali, výš, výš, výš.... Jako s nosem přes stůl... To byla taková hatmatilka to byla. A když jsme tím zšeřelým Villachem procházeli, tam byla všude prostě tma a teď jsme slyšeli. Jeee a jsou u toho i děti. Takže lidi prostě vnímali to, že nás vedou někam.“

„Vím že, jako děti, brácha byl malej, mně bylo sedm a jemu byly dva roky. Takže pro něj neměli vlastně jídlo. Tak ten kuchař sám od sebe udělal krupicovou kaši pro mého brácha. To jsem čekala, že brácha to nesní a že mi něco zbyde z toho.“

„Tam jsem našla hodně těch čtyřlístků. A tak jsme říkali, hele, čtyřlístky, tak to je štěstí, to se asi brzy odsud dostaneme.“

Po podepsání Mnichovské dohody a připojení Sudet k říši nastal okamžik, kdy rodinu Jenny Polákové z věznice propustili. Po dlouhé cestě přes Jugoslávii a Maďarsko v pořádku dorazili domů.